

РЕШЕНИЕ

№ 13236

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **3712** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба вх. № 10532 от 27.03.2026 г. вр. вх. № 10044/24.03.2026 г. на АССГ, подадена от М. / М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на П., [дата на раждане] , настанен в СДВНЧ - Любимец, бадж № 43090, адрес [населено място], [улица], № 75, п.к. 6550. Оспорва заповед № 5364з-2415/ 09.03.2026 г. за продължаване на принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ към дирекция „Миграция“ - МВР, издадена от директора на дирекция „Миграция“, с която на основание чл. 44, ал. 8 изр. 3 ЗЧРБ се продължава принудителното настаняване в СДВНЧ на М. А. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" за срок не повече от 6 месеца считано от 11.03.2026 г. С жалбата са отправени оплаквания, че оспореният акт е издаден при съществено нарушение на административно-производствените правила и на изискванията на материалноправните разпоредби.

В съдебно заседание се явява лично, с призован преводач и служебно назначен защитник. Жалбоподателят не представя документ за самоличност. Поддържа жалбата, заявява, че не желае да се връща в страната по произход и не сочи данни за предприети действия по връщане в страната на произход. Моли съда да отмени оспорения акт.

Ответникът - директорът на дирекция „Миграция“, оспорва жалбата като неоснователна, с писмена защита моли да бъде отхвърлена. В открит съдебно заседание не се явява и не се представлява, претендира разноски за юрк. възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. А., ЛНЧ [ЕГН], посочен като гражданин на П., [дата на раждане] , е с отказан статут на бежанец, съгласно извършена справка в АИС БДС.

Със заповед № 5404ПАМ-213/04.07.2025 г. на ЗА началника на ГПУ С. му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 41, т. 1 ЗЧРБ – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

За обезпечаване изпълнението на тази заповед е издадена заповед № 5364з-4407/11.09.2025 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ за срок до 6 месеца считано от датата на фактическото настаняване. Приложени са приемо-предавателни протоколи, докладни записки и др. за настаняването и необходимостта от преместване на чужденеца от СДВНЧ - С. в СДВНЧ – Любимец /л. 39 и сл./.

Издадена е процесната заповед № 5364з-2415/09.03.2026 г. на директора на дирекция "Миграция", с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца, считано от 11.03.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" за срок не повече от шест месеца.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р – 6024/09.03.2026 г. на началник отдел „ПНМ“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага поради отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи, което довело до забавяне на подготовката на документите и връщането на чужденеца, както и с оглед гарантиране на успешното му извеждане. В предложението конкретно е посочено, че А. има и предишно настаняване в СДВНЧ - бил принудително настанен в СДВНЧ-Любимец на 05.07.2025 г. със заповед № 5404ПАМ-214/04.07.2025г. на ЗА началника на ГПУ С., на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ във вр. с негова заповед № 5404ПАМ-213/04.07.2025 г. за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход П.“ по чл. 41, т. 1. ЗЧРБ. След подадена молба за международна закрила, чуждият гражданин е предаден на служител на Държавната агенция за бежанците към Министерски съвет на 17.07.2025 г., като съгласно извършена справка в АИС БДС от 02.03.2026 г. чужденецът е регистриран със следните лични данни: М. А. Х. / М. А. Н., [дата на раждане] , гражданин на П., с ЛНЧ [ЕГН] и отказан статут на бежанец. С А. са провеждани беседи от служители на дирекция „Миграция“ с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но същият не желал да се завърне в родината си и отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност. Изготвени са докладни записки с рег. № 10545р-33413/07.11.2025 г. и рег. № 10545р-4923/12.02.2026 г. /приложени по делото/. Видно от докладна записка рег. № 10545р-35127/21.11.2025 г., чужденецът е беседван и във връзка с Европейска реинтеграционна програма за подпомагане на завърналите се в страна на произход и от съветник по връщането, служител на ЕАГБО ФРОНТЕКС, разположен в СДВНЧ – Любимец, но не е пожелал да се възползва от предоставената му възможност.

Уточнено е още, че принудителното извеждане на чуждия гражданин е свързано с установяване и

потвърждаване на неговата самоличност, както и издаване на документ за задгранично пътуване от компетентните органи за това - Посолството на Ислямска Република П. в [населено място], но такъв не може да му бъде издаден предвид неговия отказ от съдействие за установяване на самоличността му.

В докладна записка рег. №10545р-6516/02.03.2026 г. е отразен резултатът от проведена беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ на А.. В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 АПК му била разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства касателно издаването на заповедта за продължаване на настаняването. Изготвен е протокол рег. №10545р-6307/27.02.2026 г., вкл. е запознат е с възможността настаняването му да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение на разпоредбите на чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ. Чуждият гражданин заявил, че не притежава паспорт, който да остави в залог, както и парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка.

В мотивите на органа се сочи още, че А. е незаконно пребиваващ и спрямо него няма висящи производства по Закона за убежището и бежанците и Закона за чужденците в Република България. Към момента спрямо чужденеца не можело да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1 - 3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в дирекция „Миграция“ - МВР не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин през време на престоя му в Република България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Същият не разполагал с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ и не може да предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането, поради липса на валиден такъв.

Органът е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира чл. 3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка органът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явявала липсата на валиден документ за задгранично пътуване и нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

Жалбоподателят не ангажира доказателства в съдебното производство. При изрично запитване и изискване от съда не представя документ за самоличност, твърди, че е роден в А. и погрешно бил посочил произход П.. Заявява, че не желае да се върне в страната по произход и не е оказвал съдействие на органа по прилагането на ПАМ „връщане до страната на произход“, не е попълнил

декларация за доброволно връщане.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 44, ал. 8, изр. четвърто вр. чл. 46а, ал. 1 и 2 ЗЧРБ, от лице, за което същият е неблагоприятен поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество - жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, за което с преписката е представена и заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно е по делото, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, на когото е отказано предоставяне на статут и който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 39, ал.1, т. 2 ЗЧРБ, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. Неоснователни са в тази връзка доводите за наличие на нарушение на административно производствените правила. От приложената по делото преписка и докладни записки с рег. № 10545р-33413/07.11.2025 г., рег. № 10545р-4923/12.02.2026 г., рег. № 10545р-35127/21.11.2025 г., се установява, чужденецът е беседван във връзка с Европейска реинтеграционна програма за подпомагане на завърналите се в страна на произход и от съветник по връщането, но той не е пожелал да се възползва от предоставената му възможност. Проведена е също така беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, като е уведомен и за възможностите по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства или има забавяне при получаване на необходимите документи, а доводите на жалбоподателя относно ежемесечните служебни проверки касаят основанията при изпълнението на мярката, вкл. в хипотезата на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или

технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: С: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар. 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./ гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва да попълни декларация за доброволно връщане и няма средства за издръжка.

При наличие на съгласието на чужденеца за доброволно връщане в родината му, няма да има пречки националните компетентни власти да му издадат документ за пътуване и да бъде организирано връщането му.

Приетите по делото доказателства, включително с оглед заявеното от жалбоподателя М. А. в откритото съдебно заседание относно страната на произхода му, отказа да съдейства на компетентните органи и запитването за наличие на парични средства, обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да

предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

В случая, не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България/. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37, ал. 1 Закон за правната помощ и чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 102. 26 евро, като предвид неоснователността на оспорването и освобождаването на жалбоподателя от разноски в процеса на съдебното дирене и обезпечаването на правото му на защита, съдът намира, че същите се дължат по отношение на ответника при този резултат от оспорването.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. / М. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , настанен в СДВНЧ –

Любимец при дирекция „Миграция“ – МВР, срещу заповед № 5364з-2415 от 09.03.2026 г. за продължаване на принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“- МВР, издадена от директора на дирекция „Миграция“ при МВР.

ОСЪЖДА М. А. / М. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , настанен в СДВНЧ – Любимец при дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на дирекция „Миграция“ при МВР сумата 102.26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Препис на решението да се изпрати на страните по реда чл. 138, ал. 3 АПК.